

det Punkt er nogen væsentlig Uoverensstemmelse mellem den ærede Indenrigsministers og min Opfattelse (Indenrigsministeren: der er slet ingen). — Den ærede Indenrigsminister udtalte udtrykkelig, at han bestemte maatte tage Afstand fra Kommissionens Forslag om de 3 Kr. og de 6 Kr., thi, tilspøiede han, det vilde ellers let blive at sætte Præmie paa et lavt Bidrag fra Medlemmerne. Maa jeg dog ikke i den Henseende gjøre opmærksom paa, at Lovforslaget indeholder et meget væsentligt Korrektiv i den Retning til Medlemmernes Bidrag. Det indeholdes jo i § 13. Der bestemmes udtrykkelig, at de skulle have fri Læge, Medicin og Hospitalshjælp og desuden en Pengehjælp, som er daglig bestemt, saa det staaer jo virkelig ikke i Sygekassernes Magt selv at bestemme, hvor stort Bidraget skal være; i hvert Fald er der et Minimum, de ikke kunne komme ned under efter Lovforslaget, saa det forekommer mig dog, at den ærede Ministers Bemærkning med Hensyn til Præmien har mindre at sige. Kommissionen har jo ogsaa været i Stand til saa nogenlunde — den mangler vist ikke saa meget deri — at kunne bestemme, hvor stort Bidraget vil blive efter Forslaget, baade saaledes som det er fremsat af Kommissionen og saaledes som den ærede Ministers Forslag er formet. Det vil blive for Landets Bedkommende, for Ugifte 6 Kr. 20 Øre pr. Individ, og hvis Bedkommende er gift 11 Kr. 55 Øre. Det er en saa stor Forhøielse af det Bidrag, som nu gives i Landets Sygekasser, at jeg ikke tror, at de kunne bære det med den stærke Udvikling, som Sygekasserne have havt i de senere Aar, især paa Landet — det er jo navnlig der, at Sygekasserne have taget Fart — fordi man har kunnet tilbyde dem saa mange Begunstigelser — det skal jeg nu ikke komme tilbage til, da jeg allerede har nævnt det og fordi man forlangte et saa lille Bidrag, 2 à 3 Kr. aarlig. Det er saa lille, at de, trods de mindre gode økonomiske Forhold, have kunnet udrede det. Jeg skal, ligesaa lidt som i Gaar, komme ind paa, hvorledes det overhovedet er muligt for en Landarbejder at komme ud af det med 350 à 400 Kr. om Aaret. Jeg slog jo ganske kort paa, hvorledes det var muligt, og jeg ønsker ikke nærmere at præcisere det. Men jeg maa ganske vist sige, at skal man gaa op til den Høide, nemlig henholdsvis 11 Kr. 55 Øre og 6 Kr. 20 Øre eller derhen imod, er jeg rigtig nok bange for, at der i Stedet for at blive Fremgang af Sygekasserne paa Landet snarere vil blive Tilbagegang. Det gjælder derfor om at fastholde de frivillige Offre til Landets Sygekasser. Det gjælder natur-

ligvis i det Hele, men naar jeg særlig har nævnt dem, er det fordi de efter den ærede Ministers Forslag vilde blive meget uheldigere stillede end efter Kommissionens Forslag. For Resten er der jo vel Mulighed for at komme over det ved en Kombination, idet man jo kunde tage baade Kommissionens Forslag og den Fordelingsmaade, som Ministeren hævdede, at Tilskudet skal staa i Forhold til Bidragene fra Medlemmerne selv, ja, jeg vilde endog saa sige efter Forholdet af alle de Bidrag, der paa en eller anden Maade tilflyde Sygekasserne, hvad enten det er fra Medlemmerne eller fra Væresmedlemmer eller frivillige Bidrag, thi dette er jo en Spøire til, at de se at faae frivillige Bidrag, naar Tilskudet saaledes ogsaa bestemmes i Forhold til, hvad der kommer ind i Sygekasserne ad andre Veie. Jeg har heller ikke opfattet den ærede Ministers Udtalelse som gaaende absolut imod de Tanker, der ere fremførte fra det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel) og til Dels fra mig, om at det, der for os var en Hovedting, var, at Staten kom til at give Bidrag til Sygekasserne paa det Omraade i alt Fald. At Kommunerne kunne komme til at give en eller anden Hjælp, saaledes som det ogsaa er nævnt, betragte vi som en Selvfølge. Videre skal jeg ikke udtale mig.

Formanden: Det ærede 3die Medlem for 9de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Snel: Maatte jeg rette en Feiltagelse af det ærede Medlem. Jeg sagde ikke, at det var aldeles indifferent for Kommunerne, om de gavede Noget til Sygekasserne eller ei. Jeg sagde kun, at det spillede ikke saa stor en Rolle, da Kommunerne jo i Virkeligheden tjente derigjennem, at Sygekasserne forhindrede Flere i at komme ind under det offentlige Fattigvæsen, som jo Kommunerne skulle betale. Jeg tilføier, at det glædede mig at høre, hvad jeg for Resten ogsaa ventede, at det ærede Medlem erkjendte, at der ikke var nogen anden Met for Individet til Understøttelse end netop gennem det offentlige Fattigvæsen; deri er jeg fuldstændig enig.

Griksen: Det er kun om et ganske enkelt Punkt, at jeg skal tillade mig at sige et Par Ord, men det er et Punkt, som af flere ærede Medlemmer er blevet betegnet som et Hovedpunkt, og det er derfor, jeg tror, at jeg ikke tør tilbageholde, hvad jeg nu agter at fremsjøre. Det er nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Tilskudet til